

YLÄSALI

N:o 4 2007

Lehti on tervehdys Tukholman Suomalaiselta Adventtiseurakunnalta

- Älkää pelätkö! Minä ilmoitan teille ilosanoman,
suuren ilon koko kansalle.
Tänään on teille Daavidin kaupungissa
syntynyt Vapahtaja.

YLÄSALI

Tukholman suomalaisen adventtiseurakunnan uutis- ja yhteyslehti

Lähetetään maksutta suomenkielisille seurakuntalaisille ja muille sanomasta kiinnostuneille Ruotsissa ja tilauksesta ulkomaille

Osoite:

YLÄSALI-lehti
Olof Palmes gata 25 3 tr
111 22 Stockholm

Sähköposti:

falcoprofil@bredband.net

Puhelin:

08-21 66 74

Pankkiyhteys:

Stockholms Finska
Adventförsamling
Plusgiro nr 19 46 61 - 5

Toimittajat:

Sinikka Mäkivierikko
Aram Mäkivierikko

Toimituskunnassa myös:

Ari Laitinen, Täby
08-756 80 48
ari.laitinen@spray.se

Vieno Piironen, Bålsta
0171-534 02

Merja Suokko, Tukholma
08-710 11 48

Taitto:

Falco Profil, Sigtuna
08-592 500 66
falcoprofil@bredband.net

Kansikuva:

Sinikka Mäkivierikko
Luuk. 2:10-11

YLÄSALI – avoin foorumi kysyjille, etsijöille. Toimituksella on oikeus tarkistaa kieliasu ja tarvittaessa muokata/lyhentää tekstiä. Artikkelien **sisällöstä** vastaa kirjoittaja. Julkaistu aineisto ei välttämättä edusta toimituksen tai Adventtikirkon virallista kantaa. Kirjoitukset voi lähettää postitse tai sähköpostina.

Osoitteenmuutokset, tilaukset, peruutukset yms. KIRJALLISESTI.

Kiitos

kuluneesta vuodesta, kaikki Yläsalin ystävät ja avustajat! On hienoa jatkaa rohkaisevan palautteen saattamana. Rohkaiseminen on armolahja (Room. 12:8). Rohkaisua tarvitaan: ”Ei maailmassa niin paljon toivoa ole, etteikö sinne lisää mahtuisi?” (Aamulehti/Blogit, Jussi Suvanto 12.12.2007). Rohkeus perustuu siihen, että ”Jumala pystyy tekemään sen mitä on luvannut” (Room. 4:21), ”Jumala on luotettava” (Room. 3:4). ”Hän rohkaisee meitä kaikissa ahdingoissamme” (2 Kor. 1:4). Rohkeaa mieltä vuoden 2008 jokaiselle päivälle!

–Toimitus

KILPAILUSSA YS 2007-3 kysyimme, mitä *puita* Nahumin kirjassa mainitaan. **Vastaukseksi** riitti ’viikunapuu’ (Nah. 3:12). Epäsuorasti esiintyy myös ’viinipuu’ (’viinitarha’ Nah. 2:3). Ruotsalaisessa Raamatussa heiluvat ’kypressikeihäät’ (Nah. 2:3). Molemmat lähteet on hyväksytty tasavertaisina, joten voittajia on kaksi: *Carina Nieminen* ja *Mirjam Lillas*, Rimbo. Onnittelut!

UUSI kilpailu YS 2007-4

Pysyttelemme edelleen pikkuprofeetoissa. Joel kuvaa pelottavia tulevaisuuden näkymiä, kehottaa nöyryten katumaan ja turvautumaan Herran armoon ja rohkaisee kansaa kiinnittämällä huomion Jumalan ”puolustusvoimiin”. **Kysymys:** Mitä *rakennusta* Joel käyttää vertauskuvana Jumalan suojan vahvuudesta?

Lähetä vastauksesi **28.2.2008** mennessä:

YLÄSALI-lehti,

Tukholman Suomalainen Adventtiseurakunta,
Olof Palmes gata 25, 3 tr, 111 22 Stockholm

Sähköpostitse : falcoprofil@bredband.net

KUVA: SINIKKA MÄKIVIERIKKO

Lämmön ja läheisyyden voima

Minulla ei ole usein tapana ostaa iltalehteä, mutta tänään ollessani matkalla tein sen. Eräs artikkeli pysäytti minut joulun sanoman äärelle, sanoman, jossa esiintyy seimeen syntynyt lapsi. Myös artikkelissa kerrottiin pienestä lapsesta.

Eräässä lontoolaisessa sairaalassa äiti-Carolynille ja isä-Davidille syntyi tyttövauva. Ennenaikaisena syntynyt lapsi painoi vain 570 grammaa. Lääkärit olivat sitä mieltä, että tyttö eläisi vain muutaman minuutin. Itkusilmin äiti-Carolyn asetti pienen tyttärensä rintaansa vasten. Tämän sydän löi vain joka kymmenes sekunti. Hän ei hengittänyt, ja ihonvärikin oli harmaa.

– En halunnut että lapsellani olisi kylmä kuollessaan, siksi asetin hänet ihoani vasten lämmittääkseni häntä. Hänen pienet jalkansakin olivat niin kylmät.

Mutta mitä tapahtuikaan! Äidin lämpö sai vauvan sydämen yhtäkkiä sykkimään. Hetken kuluttua sydämenlyönnit olivat aivan tasaiset ja lapsi hengitti omaan tahtiin.

– Emme olleet uskoa silmiämme, eivätkä lääkäritkään, vanhemmat kertovat. Kun vauva sitten alkoi itkeä, onni oli täydellinen.

– Lääkärit eivät vieläkaan oikein antaneet toivoa, mutta minä en antanut periksi, äiti kertoo.

Vanhempien silmien edessä vauvan väri muuttui vähitellen harmaasta ruusunpunaiseksi. Neljän kuukauden kuluttua tyttö painoi jo 3600 g ja sai kotiutua sairaalasta.

– En ole 27 työvuoteni aikana nähnyt mitään tällaista. Ei ole epäilystäkään, että äidin rakkaus oli se, joka pelasti tyttären, sanoo tohtori Ian Lang.

Mutta nyt takaisin seimen lapseen. Hän, Jeesus Kristus, syntyi kerran ja varttui Maria-äidin hellässä hoivassa. Tällä lapsella oli erityinen tehtävä, jonka vuoksi hän syntyi. Se tehtävä oli rakastaa ja pelastaa maan päällä asuvien ihmisten elämä.

Kuten pienen tyttövauvan äiti halusi asettaa lapsensa rintaansa vasten lämpimään, niin on kerran seimen lapsena syntynyt tehnyt meille ihmislapsille. ”Kätteni hipiään olen minä sinut piirtänyt” (Jes 49: 16).

Rakkaat lukijat, pysähtykäämme myös tänä juhla-aikana vuonna, 2007, tuon suuren armon ihmeen edessä: Hän tuli, Hän eli, Hän kuoli, Hän voitti vain siksi, että sinulla ja minulla olisi mahdollisuus ikuiseen elämään ja siihen, että kerran voimme olla yhdessä Hänen kanssaan.

Siunattua juhla aikaa sinulle!

– *Eeva-Liisa Vihermä*

Luvattu maa, osa 7

Jahve suojelee Juudan kansaa

Kun katselee Palestiinan karttaa, huomaa, että Juudan heimo tuli sijoitetuksi osittain vuoristoiselle seudulle silloin, kun heimoille jaettiin heidän alueensa (Joos. 15. luku). Myöhemmin vieraita kansoja muutti Suuren Meren eli Välimeren rannikolle ja pakotti Juudan heimon vetäytymään ylös vuoristoon. Vihollisuudet näiden vieraiden heimojen, filistealaisten, kanssa kesti pitkät ajat aina siihen asti, kunnes kuningas Daavidin aikana saavutettiin ylivoima heihin nähden. Mutta silloin olivat Juudan heimon asutukset vakiintuneet ylös vuoristoon. Täten rantakaista jäi enemmän tai vähemmän vapaaksi kulkuväyläksi, kauppatieksi ja sotavoimien tieksi. Etelästä kulkivat egyptiläiset joukot ja pohjoisesta vuorollaan heetiläiset, syyrialaiset ja assyrialaiset. Juudan miehet saivat ikään kuin aitiopaikoilta katsella ”ohimarssia”.

Joosuan kirjassa kerrotaan arvan määränneen Juudan heimolle tämän alueen. Tämän kirjoittaja arvelee, että Jumala sormi oli ohjaamassa arvan liikkeitä. Tiedämme, että juuri Juudan heimon keskuudessa syntyi Maaailman Vapahtaja. Näin Juudan valtio säilyi kauemmin elinvoimaisena kuin Israelin valtio, ja valloittajan taholta sitä kohdeltiin lempeämmin kuin Israelia, jonka Assyria hävitti ja hajotti tuntemattomiin kohtiin.

Assyrian kuningas kuolee ja uusi astuu sijaan

Assyrian kuningas Tiglat-Pileserin kuoleman jälkeen Israelin kuningas Hoosea, joka hallitsi pientä Samarian kaupunkisaarekettä, alkoi vehkeillä Assyriaa vastaan eikä enää lähettänyt lunnasrahoja Assyrian kuninkaalle, Salmanassa-

rille. Sen sijaan hän lähetti viestinviejiä Egyptin faraolle, So'lle. Salmanassar sai tämän selville ja valtasi koko Samarian kaupungin ja vei jäljellä olevat israeliläiset Assyriaan. Tämä tapahtui v. 721 e.Kr. Salmanassar oli kuninkaana vain noin viisi vuotta, siksi häntä seuraava kuningas, Sargon II saattoi omiin kirjoihinsa merkitä: ”Ensimmäisenä hallitusvuotena valtasin Samarian ja vein pois 27290 asukasta vankeuteen.”

Israelilaisten sijaan tuotiin Samariaan kansanryhmiä, jotka eivät palvelleet Herraa, vaan heillä oli omat jumalansa.

Juutalaiset Assyrian ikeen alla

Tähän aikaan Juudan kuninkaana oli Hiskia. Hän ”teki sitä, mikä oli oikein Herran silmissä, aivan niin kuin hänen esi-isänsä Daavid oli tehnyt”. Hiskian isä, kuningas Aahas oli vapaaehtoisesti alistunut Tiglat-Pileserille, ja sen jälkeen Juuda oli Assyrian vasallivaltio. Hiskia sen sijaan nousi kapinaan eikä enää maksanut lunnasrahoja Assyrialle (2.Kun.18:7). Lisäksi hän kukisti filistealaiset ja valloitti heidän maataan Gazaan asti. Vuonna 705 suuri uutinen saavutti Syyrian ja Palestiinan: Kuningas Sargon on murhattu. Uudeksi kuninkaaksi oli valittu Sanherib.

Kuningas Sanherib teki sotaretken uppiniskaista vasalliaan Hiskiaa vastaan. Hän marssi etelään päin ja taisteli useampia kaupunkeja, mm. Joppea ja Asoria vastaan ja löi ne. Sitten hän taisteli yhdistyneitä egyptiläisiä ja etiopialaisia joukkoja vastaan ja voitti ne Eltekessä. Näin Sanherib oli saavuttanut Juudan läntisen rajan ja ryhtyi piirittämään Lakin kaupunkia (n. v. 701). Samalla hän lähetti viestinviejiä Jerusalemiin puhumaan Hiskialle ”järkeä päähän” (2.Aik.32.luku). Hiskia antautui ylivoi-

man edessä ja maksoi suuren summan hopeaa ja kultaa Assyrian kuninkaalle.

Assyrian viestinviäjät peloittelivat Juudan kansaa sanoen, että ei edes Egyptin kuningas, tuo ovela ”murtuva ruokosauva”, pysty auttamaan Hiskiaa. Hiskia kääntyi profetta Jesajan puoleen ja pyysi hänen apuaan. Tämä lohdutti kuningasta ja sanoi, että Sanherib tulee palaamaan omaan maahansa ja tulee saamaan surmansa miekan kautta, sillä näin on Herra sanonut. Herran Enkeli löi yöllä assyrialaiden leirissä 185000 miestä. Silloin Sanherib palasi omaan maahansa ja jäi Niniveen. Sanheribin omat kaksi poikaa löivät isänsä miekalla hengiltä, kun tämä oli pyhäkössä rukoilemassa. Assyrian uudeksi kuninkaaksi tuli sitten Sanheribin kolmas poika, Assarhaddon.

Tapahtui sitten niin, että kuningas Hiskia sairastui paisetautiin, ja luuli jo kuolevansa. Kuitenkin hän sai parannuksen Jesajan kautta, joka neuvoi asettamaan viikunakakun paiseen päälle.

Babylonian kuningas Merodak-Bal-Adan oli kuullut Hiskian sairastelusta ja hän lähetti Hiskialle kirjeen ja muita lahjoja. Iloisena näistä terveisistä Hiskia näytti lähettiläälle aarrekkamionsa, aseensa ja kaiken muun arvokkaan, jotka hän omisti. Jälkeenpäin Jesaja, joka kuuli tästä, moitti Hiskiaa hänen naivuidestaan ja sanoi, että pian tulee päivä, jolloin kaikki, mitä hänellä on, viedään Babyloniaan. Näin on Herra sanonut.

Juudan viimeiset kuninkaat

Hiskia, joka oli tehnyt sitä, mikä oli oikein Herran silmissä, kuoli oltuaan kuninkaana 29 vuotta. Hänen jälkeensä tuli Juudan kuninkaaksi Hiskian poika, Manasse. Mutta hän oli isänsä vastakohta. Hän teki sitä, mikä oli väärää Herran silmissä. Manasse oli 12-vuotias tullessaan kuninkaaksi ja hän hallitsi Jerusalemissa 55 vuotta. Hänen hallitusaikansa merkitsi Juudalle paluuta pakanuuteen. Hän

harjoitti samoja iljettävyyskäsitteitä kuin ne kansat, jotka Herra oli hävittänyt israelilaisten tieltä. Profetta Jesaja käyttää suoraa puhetta: ”Voi häpeä! Portoksi on sortunut tuo uskollinen kaupunki. Siellä vallitsi oikeus ja vanhurskaus piti maajaansa. Nyt siellä asuvat murhamiehet” (Jes.1:21).

2.Kun.21:1–15 kertoo, mitä kaikkea pahaa Manasse teki. Jae 16 tiivistää tämän kuninkaan ansiolistan: ”Sen lisäksi, että Manasse johdatti Juudan synnintekoon, tekemään sitä, mikä oli väärää Herran silmissä, hän syyllistyi myös niin moneen verityöhön, että Jerusalem oli hänen aikanaan ääriään myöten täynnä viatonta verta.”

Manassen jälkeen Juudan kuninkaaksi tuli hänen poikansa Amon, joka oli kuninkaaksi tullessaan 22-vuotias. Hän jatkoi isänsä polkemia teitä ja teki sitä, mikä oli väärää Herran silmissä. Hän ehti olla kuninkaana vain toista vuotta, ennen kuin hänen omat miehensä tekivät salaliiton ja surmasivat hänet kuninkaan palatsissa. Kansa otti vallan käsiinsä ja löivät kuoliaiksi kaikki ne, jotka olivat olleet salaliitossa Amonia vastaan, ja asetti seuraavaksi kuninkaaksi Amonin pojan Josiaan. Josia oli, päinvastoin kuin isänsä ja isoisänsä, Herraansa totteleva kuningas pitäen kuningas Davidia esikuvanaan. 2.Kun.23:25 kertoo: ”Koskaan ennen ei ole ollut Josian vertaista kuningasta. Koko sydämeästään, koko sielestään ja voimastaan hän alkoi palvella Herraa juuri niin kuin Mooseksen laki määrää. Hänen vertaistaan ei ole tullut hänen jälkeensääkään.”

Vielä Manassen ollessa Juudan kuninkaana, Assyrian kuningas Assurbanipal, joka oli tullut kuninkaaksi Assarhaddonin jälkeen, teki sotaretken Egyptiin. Hän kulki sotajoukkoineen rantatietä pitkin ja valloitti Theban kaupungin ja toi saaliinaan muun muassa hopeaa, kultaa ja jalokiviä. Mutta tämä valloi-

tussota päättikin Assyrian hegemonian. Pohjoisesta kerääntyi nimittäin Assyriaa vastaan uusia voimia. Skyyttäläiset tekivät sotaretken kulkien Median läpi ja pyyhkäsivät assyrialisten maan kautta Palestiinaan ja Egyptiin rajoille asti. He riehuvat alueella aikansa ja kymmenen vuoden perästä he olivat poissa kuin aaveet.

Sitten hyökkäsivät medialaiset pohjoisesta ja uus-babylonialaiset etelästä yhtä aikaa assyrialaisia vastaan. Ninive valloitettiin vuonna 612 e.Kr. ja Assyrian kolossi oli kukistettu.

Juudan kuningas Josia, kuultuaan Assyrian olevan tuhon partaalla, kieltäytyi maksamasta lunnasmaksuja eli tribuutteja enää Assyrialle. Näin hän sai vahvistuksen alkamalleen uskonpuhdistukselle Juudassa. Egyptin farao Neko, kuultuaan Assyrian olevan pulassa, lähti avustusretkelle ja marssi pohjoiseen päin. Kuningas Josia halusi estää Nekon aikeet ja lähti häntä vastaan. Taistelussa Megiddon luona Josia sai surmansa heti, kun joukot kohtasivat toisensa (v. 609). Josian ruumis tuotiin Jerusalemiin ja haudattiin sinne. Sitten Josian poika Joahas, joka nyt oli 23-vuotias, voideltiin Juudan kuninkaaksi. Joahas ehti hallita Jerusalemissa vain kolme kuukautta, ennen kuin farao Neko vei hänet mukanaan Egyptiin. Neko teki Josian toisesta pojasta kuninkaan. Pojan nimi oli Eljakim, mutta farao muutti hänen nimensä Jojakimiksi. Lisäksi Juudan piti maksaa rangaistusveroa Egyptille.

Jojakimin hallituskaudella Nebukadnessar, Babylonian kuningas, hyökkäsi Juudaan. Vaikka Jojakim oli tunnustanut Nebukadnessarin ylivallan, hän kolmen vuoden kuluttua nousi kapinaan. Mutta silloin, niin kuin teksti kertoo, Herra lähetti Jojakimin kimppuun kaikki Juudan ympärillä olevat kansat hävittämään Juudaa. Tämä sen vuoksi, koska Manasse oli aikoinaan vuodattanut viatonta verta ja tehnyt syntiä, mitä Herra ei

antanut anteeksi.

Jojakimin jälkeen Juudan kuninkaaksi tuli hänen poikansa Jojakin, kahdeksantoistavuotias nuorukainen. Hänen elämänsä oli yhtä synnillinen kuin oli hänen isänsäkin. Jojakinin hallitusaikana Babylonian kuninkaan sotajoukko tuli piirittämään Jerusalemiä. Nebukadnessar itse tuli paikalle. Jojakin perheineen tuli ulos kaupungista ja Nebukadnessar vangitsi heidät. Mukanaan Nebukadnessar vei pakkosiirtolaisuuteen kuningasperheen, kaikki Jerusalemin päälliköt, varakkaan väen, kymmentuhatta yhteensä, ja jokaisen sepän ja kirvesmiehen. Vain köyhä väki jäi jäljelle. Lisäksi Nebukadnessar vei kaikki Herran temppelin ja kuninkaan palatsin aarteet ja repi irti kaiken, mikä oli kullasta tehty. Jerusalemiin hän jätti Jojakinin sijaan kuninkaaksi tämän sedän Mattanjan ja muutti hänen nimensä Sidkiaksi.

Tämä Sidkia oli tuolloin 21-vuotias ja hän tuli hallinneeksi 11 vuotta. Aivan kuin Jojakim, Sidkiakin rypi synnissä. Ja kapinoitsi Babyloniaa vastaan. Nebukadnessar sieti tätä yhdeksän vuotta, mutta sitten hän tuli ja ryhtyi piirittämään Jerusalemiä. Piiritys alkoi 15. tammikuuta 588 e.Kr. ja kesti 18 kuukautta, mutta sitten ruokavarat loppuivat Jerusalemistä. Sidkia joukkoineen pääsi pakenemaan takaportista, puutarhan kautta. Sidkia saatiin vangituksi ja tuotiin Nebukadnessarin luo Riblaan. Hänen poikansa surmattiin hänen nähtensä ja sen jälkeen hänen silmänsä puhkaistiin. Hänet pantiin pronssikahleisiin ja vietiin Babyloniaan.

Jerusalem ryöstettiin perusteellisesti ja kaikki sen aarteet vietiin Babyloniaan. Palatsit ja temppeli poltettiin, kaupungin muuri ja puolustuslaitteet revittiin alas. Jerusalemin temppeli oli tuhottu elokuun 5. päivänä 587 e.Kr.

Kuningas Nebukadnessar pyrki hävittämään koko Davidin kuningassuvun, joka oli hallinnut Juudaa jat-

kuvasti neljä sataa vuotta. Jälleen vietiin osa väestöstä Babyloniaan. Tämän kansanosan joukossa oli kuningas Josian poika nimeltä Jekonja, josta **Davidin suku saattoi jatkaa pakkosiirtolaisuudessa.** Jekonjan jälkeläinen oli Serubbaabel, joka oli tärkeä henkilö vastaisuudessa (Katso Matt.1: 11-12). Tämän jälkeen Juudasta tuli Babylonian maakunta, jonka maaherraksi tuli Gedaljanininen mies, hallitsemaan maassa vielä olevaa kansanosaa, jonka hän oli jättänyt jäljelle Juudaan. Kansan päälliköt ja heidän miehensä kokoontuivat Gedaljan luona Mispaan neuvonpitoon. Gedalja vakuuteli, että heidän ei tarvinnut pelätä Babylonian hallintomiehiä, vaan heille tataan hyvät olot. Kului jonkin aikaa, niin Mispaan tuli Ismael kymmenen miehen voimalla ja he löivät hengiltä Gedaljan ja Juudan miehet sekä kaldealaiset, jotka olivat paikalla. Silloin koko kansa, joka oli jäljellä, lähti pakoon Egyptiin kaldealaisten pelosta.

Kuin kesantopelto

Kuusisataa viisikymmentä vuotta sen jälkeen, kun Israel oli Joosuan johdolla ottanut Luvatun Maan haltuunsa, ei maassa ollut enää jäljellä ketään heidän jälkeläisiään. Profeetan uhkaavat ja kehottavat sanat olivat olleet turhia. Jumalan tuomio oli langennut heidän

päällensä. ” --- Ne piirittävät Jerusalemin, valloittavat sen ja polttavat sen. Kaikki Juudan kaupungit minä teen autioiksi, niin ettei kukaan niissä enää asu. (Jer. 34:22)” Pohjoisvaltio, Samaria oli saanut asukkaikseen pakanakansoja, jotka eivät palvelleet Herraa. Juuda oli tyhjennetty kaikista johtomiehistä, niin että vain heikoin väestönosa oli jäänyt jäljelle, mikäli eivät olleet paenneet Egyptiin.

Koko Luvattu Maa oli nyt kuin kesantopelto, jossa rikkaruohot rehottivat tukahduttaen hyötykasvit. Pellon laidoilla kasvavat vesakot uhkasivat valloittaa sen maan viljavan osan, missä mahdollisesti uudelleen muokkaamalla ja uudiskylvöllä saataisiin hyvä vilja kasvamaan.

Seuraavaa jaksoa varten olkoon tässä lukijalle osviittana tämä profeetan sana:

”Minä sanon Jerusalemlle: ’Sinä saat asukkaasi takaisin’ ja Juudan kaupungeille: ’Teidät rakennettakoon jälleen!’ Minä annan kaupunkieni nousta rauniosta. Minä sanon merelle: ’Kuivu, minä kuivatan sinun syöveriisi.’ Minä sanon Kyyrokselle: ’Paimeneni.’ Mitä minä tahdon, sen hän toteuttaa, hän sanoo Jerusalemlle: ’Sinut rakennettakoon’, ja tempelille: ’Sinut perustettakoon jälleen!’” (Jes. 44:26 -28).

– *Eero Toivonen*

Jatkuu ensi numerossa

Lähi-idän rauhankonferenssi 27.11. 2007 Annapolis, Maryland, USA

Konferenssi oli historiallinen siinä mielessä, että ensimmäistä kertaa molemmat osapuolet, Israel ja Palestiina, periaatteessa hyväksyivät lähtökohdaksi kahden itsenäisen valtion olemassaolon. Israelin Tukholman suurlähettiläs, **Eviatar Manor**, pitää sitä ainoana järkevänä vaihtoehtona. Hän vakuuttaa Israelin tekevän kaikkensa rauhan aikaansaamiseksi – jos mahdollista jo 2008. ”Sekä israelilaiset että palestiinalaiset tarvitsevat rauhaa”, hän sanoo. Iranin ydinaseuhka sekä alueelle pesiytyneet ääriliikkeet eivät toivoa turvallisuudesta juuri lisää. Niiden tavoite on sama kuin muinaisen Babylonian: Pyyhkäistä Israel maailmankartalta. –*SM*

(Lähde: *Svenska Dagbladet* 15.12.2007; Internet: *Annapolis*)

Kasvata kukkia!

KUVA: SINIKKA MÄKIVIERIKKO

Herra, minä jätän puutarhani kesannoksi. Se ei tuota enää satoa, eikä sitä kukaan enää halua. Perunoissa on rupia ja porkkanat ovat kovia. Niin he sanovat. Näinhän on, Herra, parempi, että jätän kaiken kesannoksi. Peltoon on tullut myös ohdaketta. Ei tule enää kunnan satoa. Ja naapuri rakensi tuon muurinkin – muka pohjoispuolellensa suojaksi! Eikä tuolla toisellakaan puolella mikään saa olla enää rauhassa... Kuitenkin Jumala jutteli:

Lapseni, kasvata kukkia, niistä on niin monelle paljon iloa, ja naapurisi pohjoisesta tulee etelä, kun villiviini on sen täysin peittävä. Kun istutat sen muurin vierehen, oksat kasvaa yli, tiedät sen. Tien viereen kylvä vaikka valmua ja joukkoon laita malvan alkuja. Ne ohikulkijalle niaavat, iloisesti kukillansa vilkuttavat. Ja mistä tiedät, miten syvälle yltää heissä viesti minun rakkauden. Ja suuret ylväät kukat auringon ne yltää ylös, ei jää varjohon. Kun ne päivät aurinkoa seuraavat ja naapurilles päivää nyökkäävät, kun hän seisahtuupi niitten lähelle, niin silloin minä puhun hänelle. Kukkat tuovat kaikille paljon iloa, kertovat uudeksi luovastani voimasta. Ja jossain välikössä kasvaa peruna samalla kun kukkia saat katsella.

– Maija Kupiainen

Viimeinen
kuvamme
Hertta Osolasta
24.8.2007.

KUVA: AFAM MÄKIVIERIKKO

Kun nähdään viimeistä kertaa

Elokuussa tervehdimme **Hertta Osolaa** (94) Aitolahden Nurmikodissa. Miten tämä ”Kainuun apostoli” summaisi elämänsä, jonka hän oli uhrannut Herran palvelukseen? Vastaus henki pelkkää kiitollisuutta. Merkitystä tuntui olevan vain sillä, mitä hän sanoi selvästi kuulleen: ”Jeesus rakastaa sinua!” 27.11.2007 Hertta nukkui pois. Tapaamisemme oli siis viimeinen. Mutta mikä ”testamentti”! Saimme kokea pitkän elämän kiteyttämisen kiitollisuuteen ja rakkauteen, nähdä mitä on usko 2 Tim. 1:12:een. –SM

KUVA: SINIKKA MÄKIVIERIKKO

Yksinäinen tie

Rauhatonna kuljen teitä maailman.
Jeesus, anna mulle rauha Jumalan.

Yksinäni kuljen, ilman ystävää.
Avukseni tule, poista ikävä!

Pimeässä kuljen suota rämeistä.
Jalka vajoo, vajoo joka hetkellä.

Jeesus, ristillesi tieni johdata.
Luokses' tahdon päästä taivaan kotia.

– Carina Nieminen

KUVA: SINIKKA MÄKVIERIKKO

– Eikö hän ole se rakennusmiehen poika? (Matt. 13:55). Jeesus oli aikansa ”duunari”. Kuatias hän siinäkin toteutti itseään? Työ vaati silloin kuten nytkin vahvaa tietotaitoa.

Taivaallinen dendrologi

Noin 12-vuotiaana päätin lähteä teatterikouluun Helsinkiin. Piilotin jo eväät eteisen komeroon, mutta äiti löysi ne. Haave tyssäsi siihen. Ja hyvä niin. Mutta kun äskettäin luin Jeesuksesta 12-vuotiaana temppelessä, ensi kertaa tulin ajatelleeksi: Hänelläkin oli unelma. Häntäkin kaipasi henkisiä virikkeitä, joita käsityöläiselämä kaukana sivistyksestä ei ehkä tarjonnut. Kun Jeesus jäi juhliilta Jerusalemiin, tekikö hän sen tarkoituksella? Niinkin voisi Marian sanoista päätellä: ”Poikani, miksi teit meille tämän?” (Luuk. 2:48).

Jokaista elähdyttää taipumuksiaan vastaavien asioiden parissa askartelu. Ihminen kärsii, jos joutuu paketoimaan suuren osan minästään käyttämättömänä. Temppelessä Jeesus oli kuin kotonaan. Jo 12-vuotiaana hän osoitti kriittisen tutkijan mielenlaatua: hän ei vain passiivisesti kuunnellut, vaan esitti itse kysymyksiä oppineille (Luuk.2:46).

Hänellä oli edellytyksiä ja motivaatiota korkeampiin opintoihin. Kuitenkin hän palasi Nasaretiin. Oliko pakko? Miksi? Eivätkö muut sisarukset voineet auttaa, jos kyse oli perheen toimeentulosta? Eikö ollut varaa koulumaksuihin, vai puuttuiko näkemystä? Miten monen maailman lapsen kohtalon Jeesus jakoi-kaan myös tässä asiassa!

Mooses oli oppinut mies. Samoin Daniel. Ja Paavali. Eikö pelastustyötä olisi voinut suorittaa akateemisen ammatin harjoittajana?

Antikvariaatista ostamani puutyön opas on saanut minut kuitenkin sykähtämään aavistuksesta: Ehkä Jeesus sittenkin toteutti unelmaansa myös nikkarina ollessaan. Hämmästyin, miten paljon tietotaitoa puusepän työ vaatii. On oltava materiaalituntemusta, muototajua, lasku- ja mittataittoa, kykyä arvioida, mikä työkalu soveltuu mihinkin työvaiheeseen ja osattava käyttää sitä tehokkaasti ja turvallisesti. On hallittava viimeistely, suojaava pintakäsittely, väri. Paitsi dendrologian (puulajitieteen) lisäksi Jeesuksen rakentajan poikana on täytynyt hallita myös arkkitehdin ja insinöörin työ. Muotoleikkauksilla ja intarsialla (puun upotuskoristelulla) tavalisista käyttöesineistä voi luoda huikeita taideteoksia.

Mutta siinä missä hänen aikalaisensa keisari Augustuksen palatsia Roomassa on juuri entisöity 120 miljoonalla kruunulla (*Dagens Nyheter* 10/12-07), Jeesuksen maallisen uran tuotantoa ei löydy mistään – ei museoista, ei alan kirjallisuudesta, ei yksityiskokoelmista. Hän samastui niihin miljooniin ja taas miljooniin, joiden uurastus jää unoh-

Taitelija Helene Schjerfbeck (1862-1946) ei 1880-luvulla Pariisissa ollessaan aavistanut, että samassa kaupungissa vuonna 2007 hänen näyttelynsä tulisi olemaan arvostelumenestys. Hän ei itse koskaan päässyt nauttimaan niistä miljoonista, joita hänen töistään tänä päivänä maksetaan. Niukissa oloissa hän toteutti vakauksistaan, joka ei ollut kaupan. Nyt muut korjaavat sadon hänen työstään.

duksiin. Parhaatkin teokset voi tuhota tuli, tulva, sota, varkaat, vallanpitäjät tai muut onnettomuudet. Viimeistään aika pyyhkäisee myös suurten nerojen huippusaavutukset tulevaisuudelta tuntemattomiin. Nekään, jotka muistetaan, eivät voi vaikuttaa siihen, miten heidän perintöään käytetään. Salomo pitää tätä elämän suurena tragediana.

Jeesus luopui monesta tavallisen elämän tavoitteesta taivaallisen dendrologiaprojektinsa hyväksi. Maailman kirpputoreilta keräilemänsä hylätyt, risat astiat hän haluaa entisöidä ensin jaloa käyttöä varten tässä ajassa, sitten ikuisuudessa asettaa todisteeksi elämäkin suuremman unelmansa monumenttina. ”Vielä ei ole käynyt ilmi, mitä meistä tulee” (1 Joh. 3:2). Mutta varmaa on, ettei hän jätä kesken kättensä työtä (Fil. 1:6).

– Sinikka Mäkivierikko

Oi, Isä meidän

Kun Hengen mieltä
Herra tahtoo antaa,
Hän elämää ja
rauhaa tarjoaa.
Pois turman tieltä
meidät tahtoo kantaa.
Hän sydämessään
meitä rakastaa.

Oi, Isä meidän,
Hengen tulta anna,
niin elämämme
rauhaa säteilee.
Kun Hengen mieli
meidät täysin valtaa,
niin sydämemme,
laulaa, iloitsee.

Kun Hengen mielen
aika kerran koittaa,
se liekin lailla
kuonan polttaa pois.
Se kaiken voittaa,
kiitos valtaa kielen.
Ei mistään sille
vertaa löytää vois.

Oi, Isä meidän!
Väsyneille anna
tuo voima, joka
heikot vahvistaa!
Oi, Isä, meidät
olallasi kannaa,
kun tie on jyrkkä,
jalkaa uuvuttaa.

–Teuvo Pärlesten

Missä ne yhdeksän ovat?

Muistamme kertomuksen kymmenestä pitaalisesta miehestä, jotka pyysivät Jeesusta parantamaan heidät. Jeesus sanoi ainoastaan: ”Menkää ja näyttäkää itsenne papeille”, ei mitään sen kummempaa. Miehet lähtivät hieman ihmetellen matkaan. Mennessään he puhdistuivat. Iloiten ja riemuiten he ryntäsivät tempeliin ja pyysivät pappeja suorittamaan tarkastuksen. Kävi ilmi: Kaikki olivat puhtaita!

Kaikki, paitsi yksi – samarialainen, joka juutalaisten mielestä oli yhä epäpuhdas. Toisten uhratessa Mooseksen määräämää uhria, joka kuvasi Jumalan Karitsaa, samarialainen sai yksin lähteä paluumatkalle. Eihän juutalaisen sopinut kulkea samarialaisen seurassa.

Sairaina heitä erottanut muuri oli ollut poissa. Erämaassa kaikenlaisten vaarojen keskellä oli ollut turvallisempaa, että heitä oli monta. Papitkaan, jotka olivat kateellisia Nasaretin parantajalle, eivät

pitäneet tarpeellisena mennä häntä kiittämään. Hehän olivat israelilaisia, omaisuuskansaa, joten eikö heille kuulunut kaikki tällainen kuin ”luontaisetuna”?

Samarialaisen polvistuessa Jeesuksen eteen Jeesus ihmetteli, missä ne yhdeksän olivat. Eikö kukaan muu kuin tämä samarialainen tullut Jumalaa kiittämään? Olen kuulevinani hänen sanoissaan äänen, joka kerran lausui: ”Minä olen tahtonut koota teidät, niinkuin kanaemo kookoa poikasensa siippiensä alle, mutta te ette ole tahtoneet”.

Samarialaiselle hetki oli iäisyyshetki Jumalansa edessä. Hän sai kuulla suloiset armon sanat: nouse ja mene, sinun uskosi on pelastanut sinut. Mikä riemun tunne syttyikään miehen sydämeen! Halleluja! Jumala rakastaa minua, toisten halveksimaa! Siitä lähtien hänen sydämensä ja elämänsä kuului yksi Herralle. Sitä kokemusta eivät ne yhdeksän ehkä koskaan saaneet. – *Teuvo Pärlesten*

Otammeko vastaan siunauksen?

Rakkaus toi Jeesuksen kuolemaan ristille. Vaatii meiltäkin uhria – oman minän, toisen halveksimisen ja tämän maailman rakkauden pois panemista –, ennen kuin tämä ihana rakkaus voi täyttää meidät lämmöllä, hellyydellä, rauhalla ja ilolla.

-- Otammeko vastaan siunauksen, vai työnnämmekö sen pois omalla viisaudellamme, koska luulemme olevamme parempia kuin tuo toinen sisar tai veli? Olemmeko heti kateellisia, jos tuo toinen on kiivennyt yhden rappusen korkeammalle, vai kiittämmekö Jumalaa siitä, että meillä on hyviä sisaria ja veljiä, joihin voimme luottaa? --- ”Autuaita ovat puhdassydämiset, sillä he saavat nähdä Jumalan.”

– *Sigrid Klamas*

4.12.1917 muotoiltiin dokumentti, johon nojautuen silloinen Venäjän suuriruhtinaskunta Suomi julistautui itsenäiseksi valtioksi 6.12.1917. Emämaa tunnusti tosiasian muutamaa viikkoa myöhemmin. Itsenäisyys on monen ihmisen uskon, toivon, rakkauden, veren, hien ja kyyneleiden palkka. Voidaanko sitä ylläpitää ilman näitä?

Kansallismielen ja -kielen katalysaattori

Kun Olavi Pesosen *Laulukirja* ilmestyi 1938, siihen sisältyi edelleenkin kuorojen ohjelmistoissa suosittu ”Arvon mekin ansaitsemme Suomen maassa suuressa”. Epävirallisena kansallislauluna ennen ”Maamme”-laulua toiminut teksti syntyi yli 100 vuotta ennen kuin Suomi itse. Sen laati Jacob Judén, alias Jaakko Juteini.

Myös eräs toinen tuttu laulu, ”Täällä Pohjantähden alla”, mainitaan useissa lähteissä Jaakko Juteinin tekemäksi, vaikka toisten mukaan se on Johan Fredrik Granlundin käsialaa. Oli miten oli, tästä ”Kotomaamme”-runosta Väinö Linna sai nimen romaaniinsa *Täällä Pohjantähden alla*. Se taas on lisännyt laulun tunnettuutta kaikkialla, missä Linnaa luetaan. Sen vieraille kielille saattamisessa koetaan kuitenkin ongelmaksi se, että sanatarikka käänös ei ilmaise laulun todellista sisältöä niille, joilta puuttuu evankelisluterilainen viitekehys. Joudutaan selittämään, ettei täältä Pohjantähden alta jonain päivänä aiota lähteä valloittamaan avaruutta. Kyse ei ole teknologiasta, vaan teologiasta: toivosta päästä kuoleman jälkeen taivaaseen.

Jos nyt Juteini kirjoitti ”Kotomaamme”-runon tai oli edes yhteistyössä Granlundin kanssa, kuten jotkut väittävät, voidaan kysyä: Miten valistusaatteen ja järjen ihannoija voi näin varauksetta sortua uskonnolliseen tuonpuoleisuu-

teen? Lienee yksi supisuomalaisuuden ominaispiirre se mutkattomuus, jolla irrationaalinen usko yhdistetään rationaaliseen toimintaan. Selittäisikö se kenties selviytymisen niissä historian vaiheissa, joissa olemassaoloon kansakuntana ei periaatteessa olisi pitänyt olla mitään edellytyksiä?

”Kotomaamme”-laulun sanoma on käsittääkseni aivan luterilaisen opin mukainen. Kuitenkin saman miehen 1927 julkaisema *Anteckningar af Tankar uti Warianta Ämnen* poltettiin roviolla uskontunnustuksen ja evankelisen opin vastaisena 1829. Juteinia vieläpä sakoitettiin. Mikä siinä oli vaarallista? Senaatin myöhemmän päätöksen mukaan ei mikään, mutta uskonnollisen kirjallisuuden sensuuri vastasi tuolloin kirkko.

Eikö aika ollut kypsä ”Suomen Voltairen” (Voltaire = ransk. valistusfilosofi 1694-1778) ideoille? Kirjoituksessa *Viisauden vaellus maan päällä* (1826) Juteini julistaa:

”Kaikki ihmiset ovat Jumalan luotuja. Syntymä ja sääty eivät tee heille eroitusta henkensä arvon puolesta. Virat ja toimitukset ovat heillä vasta erilaiset.” Samassa yhteydessä hän puhuu ”hallitusmiehistä” nimeltä Synti, Omanvoitonpyyntö, Ylpeys, Ennakkoluulo, Hekuma, Viekkkaus, Vaino ja Ahneus. Näillä herroilla on monta orjaa. Yhdes- sä ne punovat juonia, ”miten Viisauden

hukuttaisivat”:

”He olisivat hänet kyllä itse tuomiotakin surmanneet, mutta pelkäsivät kansan kapinaa; sillä yhteisen kansan seassa, joka säädystä, oli Viisaudella monta ystävää, jotka häntä sydämestään rakastivat, ja suuressa arvossa pitivät, vaikkeivät rohjenneet hänelle julkista kunniaa osoittaa. Hallituksen jäsenet päättivät sen tähden asettaa erinäisen oikeuden viisautta tuomitsemaan. Tyhmyys, joka oli monin kerroin virkaveljiensä suosion ansainnut, nimitettiin tuomariksi tähän oikeuteen.”

Sangen ajankohtaista tekstiä yhä – kuten seuraavakin: ”Kelmit jäävät kelmeiksi ylhäisinkin. Kiiltäköön tornin nuppi korkealla, se on kuitenkin sisältä tyhjää ja pimeää.”

Monisärmäinen vaikuttaja

Jaakko Juteini syntyi kahdeksan vuotta ennen Ranskan vallankumousta Ruotsi-Suomen kuningaskunnassa 1781, ja kuoli Suomi-nimisessä Venäjän suuriruhtinaskunnassa 1855. Näissä historian heilahduksissa Juteini oli suomalaisuuden esitaistelija ennen kuin kansallisuus-aate yleisesti oli herännyt.

Hän julkaisi suomen kieliopin 1818 ja kirjoitti suomen kielellä vaiheessa, jolloin sitä puhuva väestö oli suurelta osin lukutaidotonta ja kielen ennustettiin jäävän korkeintaan työväen ja talonpoikaisluokan käyttöön. Venäjän alaisuuteen siirtymisen jälkeenkin maan virallinen kieli oli ruotsi, hallinnollisissa yhteyksissä käytettiin lisäksi ranskaa ja venäjää. Koulun oppiaineeksi suomi hyväksyttiin 1841, mutta vain ylimääräisenä, ei ylioppilastutkintoon tähtäävänä kielinä. Tasavertaiseksi hallinnon kieleksi ruotsin kanssa suomen kieli tuli 1863.

Jaakon oma kouluaita alkoi 12-vuotiaana Hämeenlinnan triviaalikoulussa. Seitsemän vuoden jälkeen siellä hän jatkoi Turun katedraalikoulussa ylioppilaaksi (1800). Turun akatemian, jossa hän luki teologiaa ja humanistisia aineita, hän jätti tutkintoa suorittamatta 1810. Vuodesta 1813 hän toimi Viipurin maistraatin sihteerinä. Kirjoittaminen ei siis

koskaan ollut hänen päätoimensa.

Silti Juteinin katsotaan olevan ensimmäinen varsinainen suomenkielinen kaunokirjailija. Häneltä ilmestyi ensimmäinen suomeksi kirjoitettu näytelmä (*Perhe-Kunda. Pila-Kirjoitus Epä-Luuloista 1817*). Hän oli myös runoilija ja lehtimies. Yhteiskuntakriittisessä tuotannossaan hän otti kantaa tasa-arvon, uskonnonvapauden ja suvaitsevaisuuden puolesta. Juteinia pidetään Suomen ensimmäisenä eläinsuojelun edustajana (*Jaakko Juteinin Eläinsuojelukirjoitelmät*, julk. 1906; *Jaakko Juteinin mietteitä eläinsuojelusta*, julk. 1913).

45-vuotiaana (1826) Juteini avioitui Catharina Margaretha Blankin kanssa. Ainoa lapsi, Joel Jacob, joka myöhemmin julkaisi isänsä teokset yhdeksänä kirjana nimellä *Jak. Juteinin kirjoja*, syntyi 1827. Puolison kuoltua 1841 Juteini jäi 14-vuotiaan pojan yksinhuoltajaksi – 60-vuotiaana.

Valistus – vai valitus?

Sata vuotta ennen Suomen itsenäistymistä ja 10 vuotta ennen kuin Juteinilla oli omaa lasta, hän julkaisi teoksen *Puhe lapsen kasvatuksesta. Siveys ja Jumalantunto onnen tuovat* (1817). Suomalaisessa versiossa valistusaatetta ei näytä olleen ongelmaa yhdistää siveyttä ja jumalantuntoa alunperin ateistiseen virtaukseen, joka monin paikoin muualla oli johtanut väkivaltaan, poliittisiin levottomuuksiin ja yleiseen moraalien hölyntymiseen. Mahtaisiko Juteini tänä päivänä laulaa: ”Valistus on viritetty, järki hyvä herätetty” nähdessään kansan valistajien ja vallanpitäjien pyrkivän kaikin keinoin kitkemään kristillisyyden koulumaailmasta? Eivät suomalaiset ole yhtään muita jalompia, jos he jäävät vaille ”jumalantuntoa”. Jokelan koulusurma 7.11.2007 oli siitä ravisuttava osoitus.

Entä joutuisiko Jaakko muuttamaan käsitystään suomalaisesta kansanluonteesta, jonka hän vuonna 1816 kiteytti otsikkoon: *Suomalainen, elli Runo ahkeruudesta Suomessa?* Mitä hän ajatteli siitä, että tuotantoa siirretään yhä enemmän muiden maiden ahkeruuden varaan,

ja esimerkiksi metallimiehiä haetaan Kiinasta asti?

”Arvon mekin ansaitsemme”?

Moni uskon, kulttuurin, tieteen ja taiteen edelläkävijä joutuu toimimaan kyseenalaistettuna, vastustettuna, jopa tuomitettuna. Juteinillekin arvostus tuli hieman jälkijunassa. Tuli kuitenkin osittain jo hänen elinaikanaan: 1840 Helsingin yliopisto myönsi hänelle kunniaohtorin arvon. Hautakiveen Viipurissa kaiverrettiin: ”Tässä lepää maallisen viisauden tohtori Jaakko Juteini.”

Epäilemättä hän oli yksi katalysaattori prosessissa, jossa hauraasta, repaleisesta suomalaisuudesta, jota vielä 1800-luvulla keräiltiin pitkin korpia ja yritettiin sovittaa yhteen saman kielikaton ja kulttuurin alle, kehkeytyi se ”koti, uskonto ja isänmaa”, jota 1900-luvulla yksimielisesti puolustettiin sekä talvi- että jatkosodassa.

Aika näyttää, ansaitseeko nykypolvi arvonsa Suomen maassa. 90 vuotta itsenäisenä kansakuntana on kuitenkin kiitoksen paikka tänään. Sen osoite on ennen kaikkea Korkein, jota miljoonat suomalaiset ovat pyytäneet siunaamaan, varjelemaan ja kädellään kaitsemaan kansaamme. Mutta kiitoksen ansaitsevat

myös ne ihmiset, joiden uskon, toivon, rakkauden, veren hien ja kyynelten hedelemää ovat monet sellaiset asiat, joita tänään pidämme itsestäänselvinä.

Yksi sellainen asia on se, että saamme vapaassa maassa elävällä suomen kielellä laulaa ”Kotomaata” täällä Pohjantähdenkin – ei ainoastaan EU:n tähtilipun – alla. Vielä on Suomi maailmankartalla, vaikka jo 150 vuotta sitten muuan Mazzini piirsi karttaa Euroopasta, jossa itsenäisiä valtioita ja valtioliittoja oli vain tusina – ihan niin kuin tähtiä EU:n lipussa (jäsenvaltioiden lukumäärästä riippumatta).

Sen merkitystä, että suomalainen on valittu EU:n viisaiden ryhmän varapuheenjohtajaksi, eivät kaikki pidä kovin suurena, koska viisaiden ei uskota pystyvän ratkaisemaan Euroopan tulevaisuuden ongelmia. Mutta olleeko tuo Ollilan olo siellä haitaksikaan?

Suomi on hyvä maa, kuten edesmenneellä kenraali Ehrnrothilla oli tapana sanoa, joten GRATTIS på svenska också, kun nyt kaksikielisiä ollaan. Kaksikielisiä – sikäli mikäli ei lasketa niitä noin 70 muuta kieltä, joilla palveluja Suomessa vuonna 2007 pitäisi pystyä tarjoamaan.

– Sinikka Mäkivierikko

Lähteitä: Internet, Google-haulla ”Jaakko Juteini” & mm:

• Matti P. Pulkkinen: *Autonomian alkukauden sensuuri 1809-1853*

URN:NBN:fi-fe20031636

• *Jaakko Juteini: Viisauden vaellus maan päällä (1826).*

www.oph.fi/etalukio/opiskelumodulit/aidinkieli4b/kriittis.html

• *Eurooppa-päivä 9.5. Porissa*

www.eurooppa-paiva.fi/2007/fi

• Jari Sedergren: *Kansakunnan synnyn ehtoja 1800-luvulla V*

sedis.blogspot.com

• *Jaakko Juteini ja suomen kieli -seminaari 6.7.2003 Ylikartanossa*

www.tyrvanto.net/ihmiset/juteini.htm

• Seija Paddon: *Dysfunction and Its Effect in Literary Transaltion*

Seura nr 46, 16.11.2007; *Iltasanomat* (nettiversio) 14.12.2007;

Ålandstidningen 5.12.2007; Olavi Pesonen: *Laulukirja*

Kirjavihje: SUOMEN KANSALLISBIOGRAFIA

(päätoim. Matti Klinge)

10-osainen teos, jossa 5891 pienoiselämäkertaa ja 264 sukuartikkelia suomalaisista vaikuttajista 1400-luvulta 1969 syntyneeseen tietokone-ohjelmoijaan Linus Torvaldsiin.

KUVA: SINIKKA MÄKI-VIERIKKO

Katajainen – piikkipeikko

Katajainen – piikkipeikko,
 pieni olet, vaan et heikko.
 Naurat lumelle ja jäälle,
 tuiskulle ja pakkassäälle.

Väkevät on sulla marjat,
 niistä elää tilhikarjat.
 Tuoksusi on hurmaa, huumaa.
 voimaa sisukasta, kuumaa.

Piikkipeikko katajainen,
 kivikossa seisovainen!
 Kova on sun kasvumaasi,
 kiven rako, harmaa paasi.

Astioita miehet teki,
 katajasta oli reki.
 Lusikatkin puurokoppiin,
 kädensijat sauvan nuppiin.

Piikkipeikko vielä elää,
 monet laulut siitä helää.
 Sitkeä kuin Suomen kansa,
 elinvoimaa juurissansa.

Kestä vielä, piikkipeikko,
 sua kaipaa moni veikko.
 Terveellinen olet aivan,
 parantaja monen vaivan.

–*Teuvo Pärlesten*

Mikä on NBG?

Nordic Battle Group on pohjoismainen taisteluosasto, joka koostuu viidestä kansallisuudesta (Suomi, Ruotsi, Norja, Viro, Irlanti). Tämä EU:n nopean toiminnan joukkoihin kuuluva itsenäinen yksikkö voidaan 10 päivän sisällä mobilisoida mihin tahansa 6000 km:n säteellä Brysselistä. 2800 sotilaasta yli 2300 on ruotsalaisia, noin 220 suomalaisia, loput muita. Työnkuva? ”Valmiina kaikkeen”, kuvaa ruotsalainen kenraalimajuri Bengt Andersson. Varustus? ”Maailman huippuluokkaa”, kehuu joukkojen komentaja Karl Engelbrektson, niin ikään ruotsalainen. Sotilaan edut? Palkka, huolto, suojarustus, muona, univormu ym. Opastus uusilla operaatioalueilla? Geospatial Support Group (jossa suomalaisilla tärkeä rooli) laatii kartat sekä sotilaille että päällystölle paikan päällä. Jos maallinen taistelujoukko näin varustetaan parhaalla mahdollisella huollolla ja aseistuksella, lähettäisikö Jumala oman sa maailman kriisien keskelle heikommin ”eväin”? Lue Ef. 3:19-21; 4:12; 6:10-18! Ps. 37! Luuk. 11:13! Reservinämme ovat sitäpaitsi enkelit (Hepr. 1:14; Ilm. 18:21). Tämä logistiikka, kommunikaatio ja huolto ei petä. – SM

Lähteet: Ruotuväki 19, 20/2007, Insats & Försvar 3/2007

Pintaa syvemmältä

”Me kaikki,
jotka kasvot
peittämättöminä
katselemme
Herran kirkkautta
kuin kuvastimesta,
muutumme
saman
kirkkauden
kaltaisiksi,
kirkkaudesta
kirkkauteen.
Tämän saa
aikaan Herra,
joka on Henki”
(2 Kor 3:18).

”Sen mikä hänelle
on mieleen,
hän tehköön meissä,
hän ja Jeesus Kristus”
(Hepr 13:21)

Kiillota, kiillota pintaa...
Mutta etkö näe jo maksettua hintaa?
Päätä tahdonvoimaasi käyttä
ja taivaan joukoille näyttää...
Mutta tulos ei näytä hyvältä.
Lika tunkee niin syvältä.

Kuule, tässä on kaiken salaisuus:
Ota elämäsi kurinalaisuus!

Tarkaksi tulen ja pilkkua viilaan,
mutta itseni suureen ahdistukseen kiilaan.
Oi! Jumiin jään, en pääse enää mihinkään.
Herra, ei auttanut tempuit nämä,
jäi jäljelle synty tämä:
Olen täysin mätä!
En voi muuksi muuttua
ja nyt alkaa Herra Jumala mulle suuttua...

Silloin Henki mut täytti
ja Sanassansa näytti
ja opetti.
Suuren tuskan ja ahdistuksen lopetti.

Otan kasvoiltasi
peiton tämän,
tämän
ja tämän...
Annan kerralla sinulle koko elämän.

Oi, muutosta en saakaan aikaan siis minä,
vaan kaiken saat aikaan, Herra, sinä?

Nyt Ristinpuuta katson,
veripisaran vain nään
ja siihen rauhaan jään.

-Samuel Suokko

Laulakaa, merenkulkijat ja itse meri!

Kesällä osui silmiini eräässä tavaratalossa suurikokoinen pakkauslaatikko. Sen kyljessä mainostettiin upein kuvin isoa kumivenettä. Asiaa piti tutkia nettiä myöten: olisiko moinen liikkumisväline hintansa väärtti? Vene tuli hankittua.

Aluksi kumivenettä piti kokeilla sisällä, miten se täytetään ja miten aivot kootaan. Sitten se piti tyhjentää ilmasta ja kasata mahdollisimman pieneen kokoon kuljetusta varten. Rannalla jälleen uusi pumpaus.

Ensimmäinen kokeilu tehtiin Sigtunafjärdillä, seuraavat veneilyt Turun puolella. Ensimmäinen retki sujui hienosti, kunnes tultiin isommalle selälle. Kovassa tuulessa ja aallokossa alkoi meno olla ongelmallista: huomasi, ettei koottavilla airoilla voi kovin voimakkaita vetoja tehdä – liitoskohdat eivät kestäisi.

KUVA: ESKO MÄKIVIERIKKO

Kuitenkin siitä selvittiin. Jostakin luin, että tuon tyyppinen vene oli tarkoitettu käytettäväksi pienillä järillä tai joilla – ei meren selällä...

Veneen tyhjentäminen ja täyttäminen joka kerta alkoi käydä työlääksi. Valmisteluihin saattoi mennä yhtä paljon aikaa kuin mitä jäi itse veneilylle. Kerrostalon

Muita ”soutelijoita” ...

KUVA: ESKO MÄKIVIERIKKO

varastotiloista löytyi kuitenkin paikka, jossa venettä saattoi säilyttää sellaiseenaan. Kuljetus sujui auton katolla läheiselle rannalle. Joskus samalla rannalla oli muitakin ”soutelijoita” – upeat joutsenet viisine poikasineen (joita ei kuvassa näy).

Heinäkuussa kumivene sai voimanlähteeksi pienen perämoottorin. Sen avulla loppukesän matkat taittuivatkin vaihtelevalla menestyksellä. Kaikenlaisista säästöä piti tehdä. Vasta myöhemmin syksyllä moottori alkoi toimia tyydyttävästi.

Venehankintaan mennyt rahamäärä ei ollut kovin suuri, mutta siitä saatu ilo korvasi sijoituksen monin verroin. Kesän ja syksyn aikana pääsi veneilemään eri puolille Turun edustan saaristoa tai vaikkapa Aurajokea ylös. Hirvensalon rantamaiset kävivät tutuiksi. Viimeinen matka Ruissalon maisemissa lokakuun alkupuolella oli ikimuistoinen. Siihen sopivat hyvin seuraavat sanat: ”Laulakaa Herralle uusi virsi, maan ääristä alkaen laulakaa hänen ylistystään, te merenkulkijat ja itse meri!” (Jes. 42:10).

– Esko Mäkivierikko
satunnainen veneilijä

KUVA: SINIKKA MÄKIVIERIKKO

”Kaikella on -- aikansa joka asialla taivaan alla” (Saarn. 31:1). Vai unohtuiko jotain? Parasta hankkia kalenteri, että pysyy vuodenaajoissa mukana. Säystä sitä ei kohta enää voi ilmastotieteilijöiden mukaan päätellä. Jotkut povaavat jatkuvaa saunaa, toiset jääkautta. Mitä sanoo Raamattu?” Kerran tulee aika – milloin, sen Herra tietää – jolloin yö on kirkas kuin päivä, eikä ilta enää pimene. Silloin virtaavat Jerusalemissa elämää antavat vedet -- kesät, talvet, ehtymättä. Sinä päivänä Herra on oleva koko maanpiirin kuningas. Hän on oleva yksi ja ainoa Jumala ja hänen nimensä ainoa, jota avuksi huudetaan” (Sak. 14:7-8). ”Sinä päivänä ei ole hellettä, ei pakkasta eikä jäätä” (Sak. 14:6).

Elämä on suurta, ihanaa

Teuvo Pärlesten

Taakse jäivät kesän kauniit hetket.
Saapunut on syksy myrskyinen.
Muistoissa on uinnit, kalaretket.
Uhkaava on meri hyrskyinen.
Rantalepikössä pursi hento
lepää, vaikka tuulet temmeltää.
Rannan kivikossa kaisla rento
hetken värisee ja häviää.

Syksyn jälkeen talven voimat voittaa,
aalto tyntyy alla teräsjään.
Hiihtäjille riemun aika koittaa,
mäen rinteet herää elämään.
Esiin kaivettu on kelkat, sukset,
silmat loistaa posket punottaa.
Kauas kuuluu riemun kiljahdukset.
Elämä on suurta, ihanaa.

Kevätauringossa lumet loistaa,
hauska hangella on viilettää.
Vanhemmatkin muistojansa toistaa,
elää elettyä elämää.
Eteenpäin on elävän mieli,
talvi ei voi mieltä lannistaa.
Ilonsa tuo ilmi ihmiskieli:
talvestakin kiittää Jumalaa.

Mutta lämmön aika jälleen koittaa,
kiurut kirkkaudessa livertää.
Tikka hongan latvuksessa soittaa,
hangista vain muistot kohta jää.
Kevään kukat katsoo turpeen alta,
hiirenkorvat puissa vihertää.
Päättynyt on kylmän talven valta.
Koko luonto Luojaan ylistää.

KOULULAISIA ALBANIASSA

29.9.2007 Anna Syväsalmi kertoi Tukholman suomalaiselle seurakunnalle työstään Albaniassa. Todellisuus on usein tarua karmeampaa. Kuka lapsi on ”ansainnut” koulun, jonka katosta päivä paistaa läpi, lattia lainehtii, home peittää seinät, jossa palelee päällysvaatteisakin? Niin pieni voi merkitä niin suurta sille, jolla ei mitään ole. Annan Albania-tili **Suomessa:** Sampo 800015-61735. Tiedonantoihin ”Albania”. Kysy pankistasi, miten voit lähettää lahjasi muista maista.

Julgäva

ADRA Adventistsamfundet
Plusgiro 90 07 21-2

Lahjat Yläsalilehdelle:

Stockholms Finska
Adventförsamling
Plusgiro nr 19 46 61 - 5
Merkitse tiedonantoihin
Yläsali-lehti.

KUVA: SINIKKA MAKIVIERIKKO

*Puhdasta, Jumalan ja Isän silmissä tah-
ratonta palvelusta on huolehtia orvois-
ta ja leskistä, kun he ovat ahdingossa,
ja varjella itsensä niin, ettei maailma
saastuta.*

– Jaak. 1:27

Kiitos käynnistä!

20.10. kuulimme Eeva-Liisa Vihermön tulkkamana nuorekasta *Paul Sundqvistia* (90). Vanhurskauden tammita puhuessaan Raamattu varmasti tarkoitti myös häntä...

08.12. vieraili Timo Pekka esteen saaneen Tuula Löwendalin tilalla.

KALENTERIIN:

Tulevat vierailut 2007

22.12. *Willy Aronsson*
(ruotsalaisesta srk:sta)

Huomioi myös:

29.12 *Yhteinen seurakunta-juhla & ateria!*

Tulevat vierailut 2008

- 5.1 Miesryhmä laulaa ja todistaa
- 12.1 Eero Hytönen
- 26.1 Taisto Hillberg
- 23.2 Pirkko Hellman
- 29.3 Tuula Löwendahl
- 12.4 Armo Kuoppakangas
- 17.5 Timo Flink

Tilaisuudet alkavat lauantaisin klo 10.

Lämpimästi tervetuloa!

TIEDUSTELUT
Tuulikki Hagström
puh. **08-500 81 907**

OSOITE:
Tukholman Suomalainen
Adventtiseurakunta
Olof Palmes gata 25, 3 tr
111 22 Stockholm

HORISONTTI

Joulu on jo ovela...

Pianovirhepaholainen ahkeroi jouluhumussakin. Kaikenlainen krääsä käy kaupaksi, vaikka se olisi mainosten mukaan ”virituell”, ”orginal” tai sitä säästäisi ”cermoni”. Mututuntumalla ja netiltä neuvoa kysyen pianovirheitä esiintyy enemmän täällä Ruotsissa kuin lahden itäpuolella. Missä liene syy?

Sehän tiedetään, että monissa Ruotsin kouluissa ei opita kunnolla lukemaan eikä kirjoittamaan, mistä kertoo taannoinen kansainvälisen vertailun 27. sija. Taso riittää nippa nappa tietokonepelien opetteluun ja maitopurkin tekstien tavaamiseen, mutta töhrimis- ja mopokiellot ovat monille jo aivan liian vaativia.

Ellei osaa lukea, voi olla vaikea keksiä tekemistä. Lukutaitoisella on valinnanvaraa: *Tulitikkuja lainaamassa*, *Suuri taistelu*, *Pinocchio*, *Koraani*, *Manillaköysi*, *Raamattu* ja miljoona muuta. Kun luen enemmän, luulen vähemmän.

Kaupallinen joulu on ovela, mutta lukutaitoinen on vielä ovelampi. Häntä eivät pianovirheetkään häiritse, eikä niitä hyvistä kirjoista juuri löydykään.

Jesus taisi olla ahkera lukija. Sanoihan hän tämän tästä: ”Kirjoitettu on”. Mitä minä siihen totean? Kaiketi, että luettu on, vaikka vielä luvattoman vähän. Kirjahyllyssämme on sananmukaisesti lukemattomia hyviä kirjoja, on vaikka muille jakaa. Nyt on aika lukea ja lahjoittaa niitä.

Siunattua suku- ja lukujuhlaa!

– Ari Laitinen

KUVA: SINIKKA MÄKIVIERIKKO